

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J. F. Kennedyja 11

P-323/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Dini Jellin, u pravnoj stvari tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o., OIB 25132169807, Lonjička ulica 2A, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Tomić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, kojeg zastupa punomoćnica Sofia Petković, odvjetnica u ODVJETNIČKO DRUŠTVO GLAMUZINA & GROŠETA d.o.o., Zagreb, Trg žrtava fašizma 5, radi utvrđenja, nakon javne, glavne rasprave zaključene 9. srpnja 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 21. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u čl. 3. ugovora o kreditu br. 069-50-356329 od 10. srpnja 2006. sklopljenog između Ali Malota, Brdovec, Prudnička cesta 31c, OIB: 57862243492, kao korisnika kredita, s jedne strane i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kao kreditora, s druge strane, i to u dijelu koji glasi: „0,50% (nula zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.344,43 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 21. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 27. veljače 2026. navodi da aktivna legitimacija proizlazi iz ugovora o ustupu tražbine, koju su sklopili Ali Markotavanić, kao ustupitelj i tužitelj, kao primatelj, kojim ugovorom je tražbina iz ovog predmeta u cijelosti prenesena na tužitelja, kao novog vjerovnika. Ističe da je tuženik uredno obaviješten o prijenosu tražbine. Ističe da su Ali Markota i tuženik sklopili ugovor o kreditu br.069-50-356329 od 10. srpnja 2006. Navodi da je čl. 3. ugovora o kreditu predviđeno plaćanje naknade od 0,50 % iznosa kredita. Korisnik kredita platila je naknadu. Navedena odredba je ništetna. Korisnik kredita je potrošač. Korisniku kredita nije pružena mogućnost

pregovaranja, niti je korisnik kredita imao ikakvog utjecaja na sadržaj navedene odredbe. Predlaže da sud utvrdi ništetnom odredbu ugovora o kreditu o naknadi iz čl. 3. ugovora o kreditu.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Navodi da tužitelj nema nikakvu tražbinu prema tuženiku. Poziva se na čl. 80. Zakona o obveznim odnosima i objašnjava da se radi o tražbini koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na treću osobu. Ističe da je tužitelj trgovac, a ne potrošač. Poziva se na čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača. Oспорava osnov i visinu. Navodi da je odredba čl. 3. jasna, lako uočljiva i razumljiva. Ističe da nije dopušten test poštenosti. Navodi da tužitelj nije dokazao da predmetna odredba uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Poziva se na presudu suda EU br. C-621/17 od 3. listopada 2019. Ističe prigovor zastare. Ukazuje da nema mjesta primjeni pravnog shvaćanja zauzetog na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog sud RH 30. siječnja 2020. Navedeno stoga jer se takvo što ne može primjenjivati na djelomičnu ništetnost ugovora jer se radi o povredu manjeg značenja. Poziva se na čl. 186.c st. 2. Zakona o parničnom postupku. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev, kao neosnovan.

3. Tužitelj u podnesku od 6. svibnja 2026. osporava da bi se u ovom predmetu radilo o strogo osobno pravima vjerovnika. Ističe da odredba o naknadi ne predstavlja odredbu o predmetu i cijeni ugovora o kreditu. Navodi da se radi o stambenom kreditu. Poziva se na odluku Vrhovnog suda RH Rev- 673/23, Revd-1601/24 od 30. travnja 2024., Rev-1035/24 od 6. studeni 2024. i Rev-266/24 od 9. listopada 2024. i nadalje.

4. Tuženik u podnesku od 28. svibnja 2026. objašnjava da bi provođenje financijskog vještačenja bila u suprotnosti s načelom učinkovitosti i ekonomičnosti postupka. Poziva se na odluku suda EU C-567/2020.

5. Tijekom postupka sud je pročitao sve dokaze u spisu, koji će naknadno biti ocijenjeni kroz obrazloženje, kao i svu dostavljenu sudsku praksu, koja djeluje snagom pravne argumentacije.

6. Cijeneći rezultate dokaznog postupka, kako svaki dokaz zasebno, tako i sve dokaze zajedno, na temelju odredbe iz čl. 8. Zakon o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., 80/2022., 114/2022. i 155/2023. - dalje u tekstu: ZPP), ovaj sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Predmet ovog spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe čl. 3. ugovora o kreditu, sklopljenog između korisnika kredita Alija Markote i tuženika od 10. srpnja 2006., kojom je ugovorena obveza plaćanja naknade za obradu kredita od 0,50 % iznosa kredita.

8. Između stranaka nije sporno da su korisnik kredita Ali Markota i tuženik ugovorili kredit br. 069-50-356329 od 10. srpnja 2006.

9. Ujedno između stranaka nije sporno da ugovor o kreditu u odredbi iz čl. 3. sadrži odredbu o plaćanju naknade, koja glasi:

"0,50 % (nula zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita."

10. Nadalje, između stranaka nije sporno da je na ime naknade korisnik kredita Ali Markota tuženiku platio naknadu za obradu kredita.

11. Međutim, između stranaka je sporna aktivna legitimacija. Sporno je može li se potraživanje iz ovog predmeta korisnice kredita prenositi na tužitelja, odnosno radi li se o tražbini strogo osobne naravi. Sporan je status potrošača. Sporno je je li predmetna odredba ugovora o kreditu iz čl. 3. ništetna.

12. Uvidom u ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesija), koji je sklopljen između korisnika kredita i tužitelja od 13. listopada 2025. (listovi 7. - 11. spisa), vidljivo je da je korisnik kredita, kao ustupitelj, ustupio tužitelju, kao primatelju, novčanu tražbinu prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu broj: br. 069-50-356329 od 10. srpnja 2006. Navedenim ugovorom o cesiji je korisnik kredita na tužitelja prenio sve novčane tražbine po osnovi ništetnih odredbi u vidu valute, kamata i svih plaćenih naknada (posebice čl. 1. t. 2. ugovora o cesiji).

13. Zbog navedenog, a kako je tražbina, koja je predmet spora u ovoj pravnoj stvari, prenesena na tužitelja, to je tužitelj aktivno legitimiran nastupati u ovoj parnici, odnosno podnijeti tužbu protiv tuženika, suprotno neosnovano istaknutom prigovoru nedostataka aktivne legitimacije.

14. Prema odredbi iz čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 155/2023. – dalje u tekstu: ZOO) vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Znači, ne mogu se prenijeti tražbine: a) čiji je prijenos zabranjen zakonom, b) strogo osobne naravi i c) koje po svojoj naravi se protive prenošenju na drugoga.

15. U ovom postupku tuženik neosnovano tvrdi da je tražbina pravnog pravnog prednika tužitelja strogo osobe naravi. Naime, ovdje se radi o tražbini ustupitelja, koji je potrošač, sukladno odredbi iz čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, 96/2003. – dalje u tekstu: ZZZP/2003.), a koji je bio važeći u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, dok je primatelj (ovdje tužitelj) pravna osoba (dakle, nije potrošač). Pritom je tražbina koje je predmet ustupa novčana tražbina, odnosno imovinsko-pravno potraživanje, koje nije strogo osobne naravi, neovisno o svojstvu ustupitelja, kao potrošača, a niti se narav takve tražbine protivi ustupu.

16. Zbog navedenog, a kako se radi o novčanoj tražbini koja se može ustupi, suprotno svim osporavanjima tuženika, to valja zaključiti da je ugovorom o ustupu tražbine od 13. listopada 2025. bilo dopušteno novčanu tražbinu pravnog prednika tužitelja prenijeti na tužitelja, a zbog čega je neosnovan prigovor nedostatka aktivne legitimacije.

17. Nadalje, valja navesti da promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet same tražbine, pa nije odlučno to što je ustupitelj bio potrošač, a primatelj (ovdje tužitelj) to nije. Naime, identitet tražbine ustupom nije promijenjen, a što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku (ovdje tuženiku) ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja.

18. Zaključno, novčana tražbina potrošača (Ali Markota) na temelju potrošačkog ugovora (ugovora o kreditu br. 069-50-356329 od 10. srpnja 2006.) zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu na tužitelja, kao primatelja, te tražbine i tuženika, kao dužnika, primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača.

19. Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019., gdje je u točki 20. obrazloženja navedeno: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."

20. Također, uvidom u dopis – obavijest od 13. listopada 2025. (listovi 9. i 10. spisa), proizlazi da je tuženik bio obaviješten o sklopljenom ugovoru o cesiji između korisnika kredita i tužitelja i to 13. veljače 2025., a takav zaključak proizlazi iz prijemnog štambilja tuženika. Datum i potpis djelatnika tuženika tuženik ne osporava tijekom postupka (čl. 219. st. 1. u vezi s čl. 221. a ZPP-a).

21. Nadalje, ugovor o kreditu, između korisnika kredita i tuženika, sklopljen je 10. srpnja 2006., zbog čega na navedeni obvezni odnos valja primijeniti odredbe ZZP/2003.

22. Prema odredbi iz čl. 3. t. 1. ZZP/2003. u smislu toga Zakona izraz potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

23. S navedenim u vezi, a uvidom u ugovor o kreditu, jasno proizlazi da je ugovor o kreditu s tuženikom sklopila korisnica kredita, kao fizička osoba, te da se radi o stambenom kreditu. Takav navod potvrđuje i svjedok – korisnik kredita Ali Markota, saslušan na glavnoj raspravi 9. srpnja 2026. (listovi 59. i 60. spisa).

24. Zbog navedenog, korisnik kredita Ali Markota je potrošač u smislu odredbe iz čl. 3. t. 1. ZPP/2003., suprotno paušalnim i nedokazanim osporavanjima tuženika.

25. Status potrošača treba utvrđivati na individualnoj razini u svakom predmetu. Sud je stava da je tužitelj u konkretnom sporu, na razini izvjesnosti, dokazao status potrošača korisnice kredita, sve primjenom odredbi iz čl. 7. st. 1., čl. 219. st. 1. u vezi

sa čl. 221.a ZPP-a. Ujedno, sud je zaključio da tuženik, iako osporava status potrošača, ne pruža ni jedan dokaz, sukladno odredbi iz čl. 219. st. 1. ZPP-a, kojim bi dokazao da korisnik kredita nije potrošač u smislu čl. 3. t. 1. ZZP/2003 (dok istovremeno ne osporava sklapanje kredita s korisnik kredita).

26. Prema odredbi iz čl. 3. t. 2. ZZP/2003. izraz trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti.

27. Zbog navedenog, tuženik je trgovac u smislu odredbe iz čl. 3. t. 2. ZZP/2003.

28. Sud je saslušao svjedoka Alija Markotu na glavnoj raspravi 9. srpnja 2026. (listovi 59. i 60. spisa), koji je naveo da je kod tuženika podigao kredit. Radilo se o stambenom kreditu. Kreditom je kupio kuću u kojoj je stanovao, a koju nije koristio za poslovne potrebe, niti ju je davao u zakup ili najam. Ništa mu nije objašnjeno oko ulazne naknade koju je platio. Sa tuženikom nije mogao pregovarati oko pojedine odredbe ugovora. Sve je funkcioniralo po principu uzmi ili ostavi.

29. Sud je prihvatio iskaz svjedoka, kao istinit, jer je iskazivao uvjerljivo, životno, logično te sukladno ispravama u spisu, dok istovremeno tuženik nije s uspjehom, sukladno odredbi iz čl. 219. st. 1. ZPP-a, osporio iskaz navedenog svjedoka i/ili dokazao suprotno.

30. Prema odredbi iz čl. 81. st. 1. ZZP/2003. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

31. Prema odredbi iz čl. 81. st. 2. ZZP/2003. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

32. Uz navedeno, a prema odredbi iz čl. 81. st. 4. ZZP/2003. ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

33. Prema odredbi iz čl. 83. ZZP/2003. prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

34. Prema odredbi iz čl. 84. ZZP/2003. nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

35. Prema odredbi iz čl. 85. ZZP/2003. ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive.

36. Prema odredbi iz čl. 86. ZZP/2003. dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača. Pravilo iz prethodnog st. ovoga čl. ne primjenjuje se u postupcima pokrenutim na temelju čl. 88. toga Zakona (st. 2.).

37. Prema odredbi iz čl. 87. ZZP/2003. nepoštena ugovorna odredba je ništava.

38. Ocjenom svakog dokaza pojedinačno, svih dokaza zajedno, na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, sud je zaključio da je ugovor o kreditu od strane tuženika unaprijed formuliran ugovor (tzv. tipski ugovor – navedeno tuženik niti ne osporava). Time je sud zaključio i da je sporna odredba o naknadi za obradu kredita tipska odredba ugovoru o kreditu. Sud je ujedno utvrdio da stranke nisu pregovarale oko sporne odredbe ugovora (činjenični navodi stranaka, isprave u spisu, iskaz korisnika kredita). Nadalje, sud je utvrdio da sporna odredba uzrokuje znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu korisnika kredita.

39. Nadalje, u spornoj odredbi nije uopće naznačeno, raščlanjeno ili na bilo koji način jasno određeno, pa čak niti određivo na što se odnosi naknada u visini od 0,50 % iznosa kredita. Iz sporne odredbe ugovora o kreditu nije jasno što je uopće „naknada“. Naime, nije jasno i nije određeno, niti određivo koji troškovi nastaju za tuženika prilikom obrade zahtjeva za kredit. Sud je pritom posebno uzeo u obzir da se radilo o stambenom kreditu kojim je korisnik kredita rješavao stambeno pitanje.

40. Slijedom iznesenog, ugovorna odredba iz čl. 3. ugovora o kreditu, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, jer se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP/2003.), je nepoštena jer je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala značajniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st. 1. ZZP/2003.).

41. Neosnovano upire tuženik na primjenu odredbe iz čl. 84. ZZP/2003. jer da je sporna odredba, prema tuženiku, jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. U konkretnom predmetu nema mjesta primjeni odredbe iz čl. 84. ZZP/2003. jer se navedena odredba odnosi samo na predmet i cijenu, dok je predmet spora u ovoj pravnoj stvari tzv. ulazna naknada za kredit, dakle, ne predmet i cijena.

42. Također, nema mjesta primjeni Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/2009, 112/2012., 143/2013., 147/2013., 9/2015, 78/2015., 102/2025., 52/2016., 128/2022. i 156/2023.) jer je navedeni zakon donesen 2009. dok je ugovorni odnos, u odnosu na navedenu odredbu, nastao prije stupanja na snagu navedenog Zakona (srpanj 2006.).

43. Ujedno, iz istog razloga nema mjesta ni primjeni odredbi Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine br. 15/2014.).

44. Slijedom iznesenog, a kako je sud utvrdio da je nepoštena sporna odredba iz čl. 3. ugovora o kreditu, to je na temelju odredbe iz čl. 87. st. 1. nepoštena ugovorna odredba ništava.

45. Prema odredbi iz čl. 322. st. 1. ZOO-a ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

46. Stoga je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 3. ugovora o kreditu, zbog čega je odlučeno kao u t. I. izreke.

47. O troškovima postupka sud je odlučivao na temelju odredbi iz čl. 151. st. 1., čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/2023. - dalje u tekstu: Tarife). Pritom je sud uzeo u obzir da je tužitelj naznačio vrijednost predmeta spora od 1.327,22 EUR, a da tuženik tijekom trajanja postupka nije prigovarao vrijednosti predmeta spora.

48. Stoga je, kao potrebne za vođenje parnice, u smislu odredbe iz čl. 155. st. 1. ZPP-a, tužitelju valjalo priznati trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR na temelju Tbr. 7.1. Tarife, trošak sastava podnesaka od 6. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR na temelju 8.1. Tarife, kao i troškove zastupanja, po punomoćniku, na ročištima 1. lipnja 2026. i 9. srpnja 2026., za svako ročište iznos od 200,00 EUR na temelju Tbr. 9.1. Tarife, sve uvećano za PDV-e. Tužitelju pripada i trošak za pristup ročištu na kojem se objavljuje presuda u iznosu od 100,00 EUR na temelju Tbr. 9.3. Tarife, uvećano za PDV. Ujedno, tužitelju pripada i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i presudu u iznosu od 110,00 EUR kao i trošak dosuđen svjedoku Aliju Markoti u iznosu od 92,88 EUR. Slijedom iznesenog, tužitelju je valjalo dosuditi troškove parničnog postupka u iznosu od sveukupno 1.344,43 EUR, a na troškove postupka dosuditi zatezne kamate na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a, po stopi iz čl. 29. st. 2. ZPP-a koja se primjenjuje u ostalim odnosima, zbog čega je valjalo odlučiti kao u t. II. izreke.

U Zagrebu 21. srpnja 2026.

Sutkinja:
Dina Jellin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu i to u dva primjerka za sud i po

jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. tužitelju, po pun., uz nalog za sudsku pristojbu na presudu 110,00 EUR
2. tuženiku, po pun.
3. kal. 30 dana

Broj zapisa: **9-3088b-06733**

Kontrolni broj: **0dd39-c46dd-96c61**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DINA JELLIN, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.